

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob01val-shoot-idm139811113305280/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Løv og lyst Vejr, men de sjællandske Knøse red ingen Maj i By det Aar; der var fuldt af Svenskens Soldater allevegne; der var Fred, men der var Krigens Byrder alligevel, og Freden saae ikke ud til at leve længe.

Den gjorde det ikke heller.

Da Majløvet var blevet mørkt og stivt under Midsommersolens Brand gik Svensken mod Kjøbenhavns Volde.

Den anden Søndag i Avgust udbredte der sig under Eftermiddagstjenesten pludselig det Rygte, at Svensken var landet i Korsør.

Der blev straks fuldt i alle Gader. Folk gik roligt og astadigt omkring, men de talte meget; de talte Allesammen, og Lyden af deres Stemmer og deres Fodtrin samledes til en stærk, blandet, summende Lyd, der aldrig blev stærkere, aldrig svagere, heller ikke holdt op, men blev ved — blev ved med en underlig tung Ensformighed.

Rygtet kom ind i Kirkerne midt under Prædikenen. I hurtig, stakaandet Hvisken sprang det fra nederste Stolestade til En, der sad i det andet, til Tre i tredje, forbi en enlig Olding i fjerde, til dem i femte og videre, helt op. Folk midt i vendte sig om mod dem bagved og nikkede betydningsfuldt; øverst oppe var der enkelte, der rejste sig og saae spejdende mod Udgangen. — Lidt efter var der ikke et Ansigt, der saae paa Præsten; Alle sade med bøjet Hoved som for at samle Tankerne om Prædikenens Ord, men de hviskede

til hinanden, holdt en Gang imellem op, lyttede et Øjeblik spændt paa Præsten, som for at skjønne hvor langt der var til Enden, — saa hviskede de videre. Den dumpe Lyd fra Menneskemassen derude paa Gaden var tydelig at høre, blev utaalelig at høre; Kirkefolkene fik hemmelig travlt med at stikke Psalmebogen i Lommen.

„Amen!“

Alle Ansigter saae op paa Præsten.

Under den almindelige Del af Bønnen tænkte Alle paa om Præsten vidste Noget. Saa bades der for Kongehuset, for Rigens Raad og den menige Adel, for Alle som havde nogen høj Bestilling eller Embede at forestaa og da var der mange, der havde Taarer i Øjnene; men da den næste Part af Bønnen kom, begyndte Nogle at hulke, og sagte, men dog hørligt lød det fra hundrede Læber: „Gud mildeligen afvende endnu fra disse Lande og Riger, Krig og Blodstyrning, Pestilentse og Braddød, Hunger og Dyrtid, Storm og Uvejr, Vandflod og Ildsvaade at vi og for saadan faderlig Naade maa love og prise hans hellige Navn.“

Før Psalmen var tilende var Kirken tom, kun Orglets Toner sang derinde.

Den næste Dag havde de Folkemasser, der igjen vare paa Benene, faaet et bestemt Maal at gaa efter; thi den svenske Flaade havde om Natten kastet Anker udfør Dragør. Der var dog mindre Uro over Folk den Dag, sagtens fordi det var almindelig bekjendt at to